

POTĘPIĆ SIĘ (2) *vb pf*

o jasne.

inf potępić się (1). ◇ *praet 3 sg m* potępił się (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Skazać samego siebie (2) :

potępić się na co czym (1): Y chcąc fię zá pokutę ná wieczne wygnánie/ vćiekánim z páńftwá Heretyckiego/ potępić: puścił fię morzem do Prokonefu. *SkarŻyw* 300.

[*Zwrot*: »sam się potępić«: Tedy fię łam potępił Márcellinus mowiąc: odłádzam fię kápłáńftwá/ ktoregom godzien iuż nie ieft *SkarŻyw* 367.]

Przen: *Wypowiadając się na inny temat, dać podstawy do interpretacji uznającej winnym autora wypowiedzi* (1) :

Zwrot: »sam się potępić« (1): A przeto mu [*Piłat*] rzékł [!]: [...] mogę cie datz na krzyż rozbitz/ ij mogę cie téż wypuścitz [...]. Mowi tu íwięty Ián zlotoufty/ ijż Pílat tymi łowy łam fie ośádzil ij potępil/ [...] ijże go nie wyzwolil widzátz go bytz niewinnégo. *OpecŻyw* 131.

Szereg: »osądzić się i potępić« (1): *OpecŻyw* 131 *cf* *Zwrot*.

Synonimy: *osądzić się, skarać się, skazać się.*

Formacje współrdzenne cf TĘPIĆ.

KW, ZCh